

הפטריארך גורי, ראש הכנסייה הקתולית ערך בקור של שששה ימים בישראל. בתמונה: התחלוקה ביפו. הצלום: ו. זינגר

עיר והתוסס נשפך על בגדי ועל גופי וקרא אלי בזעקת-שבר אלמת: "ילדי הרך, אל תשלה את עצמך באמונות הבל... אין צדק בארץ... כח הוא צדק..."

חשתי אל הפצוע כדי להגיש לו עזרה, אך היה מאוחר. אחזתי בנרועותי את הגוף החם, שעוד לפני רגע היה חי וחושב ופועל, שעוד לפני דקה היה עולם בפני עצמו של מאויים ותשוקות וחיות, ונזכרתי בלי משים בפסוק שלמדתי לפני שנים על ספסל הגמנסיה:

"ושבח אני את המתים שכבר מתו מן החיים אשר המה חיים עדנה, וטוב משניהם את אשר עדין לא היה, אשר לא ראה את המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש..."

עם שחר יצאנו מתחום האש, אחרי שעות ארוכות של מאמצים נואשים ומלחמה עקשנית למען החיים. מאית מטרים זחלנו על גחון, כשאנו נועצים את צפרנינו באדמה מתוך החלטה נחוץ, שה, וגוררים את הפצועים אחרינו. ארבע שעות של זחילה וריצה וקפיצה החזירוני סוף סוף אל החיים ואל האור ואל החרות ואל...

לא רק עלי דפנה קצרה החרב המתהפכת בתנופתה... יש גם צד שני למטבע...

רפתה, ואש האויב מתגברת... הנה נהי דפו המסתערים... שני הרוגים נשארו תלויים על הגדר, השאר נסוגו והגיעו במאמץ אחרון אלינו, כשהם ברובם סצועים...

נפלה ההכרעה... נתנה פקודת הנוסיה... האש שככה לרגע, שכבתי ללא נע וחכיתי להוראות. עצבים עייפים ומתיר חים עד קצה-גבול-היכלת זעקו למנוחה ולהתפרקות.

הסתכלתי אל הירח שחייך אלינו מעל, הן זה אותו הירח המחייך גם אל זוג הנאהבים בהתעלסם בסתר עצי החורשה, וזהמברך באורו הן את האהבה הקדושה והטהורה... לרגע קצר רחפי תי בעולם הדמיון וההויה; דומה כי כל זה אינו אלא חלום בלהות איום... דומה כי בעוד דקות מספר אתעורר במטתי ואמצא את עצמי בעולם שכולו טוב ושכל אנשיו טובים הם, עולם שבו כל המרץ והאנרגיה מופנים לאפיקים של בנין ויצירה ותועלת... דומה כי בעוד דקות מספר אתעורר בחיקה של רעייה אהבת, אשר תמחה מעל מצחי את זעתי-הפחד, ותאמר בקול רך ומל-טף:

"הרגע-נא... החלמת חלום רע...?"

אולם מיד טפחה המציאות על פני והעירה אותי מתרדמתי; זרם דם חם נתז על פני מגרונו הפצוע של החבר שהפעיל לידי את המקלע... הדם הצ-

מהומן בו השתפכה הפקודה התקיסה והרועמת על פני השממה הקודרת. עוד רגע -- והמקום כולו נתמלא עופרת ואש...

אלמי מחשבות הלפו במוחי בהצמדי אל הקרקע כתינוק אל חיק אמו, תחת השריקות המאומות של קלעי-המות; צמרמורת קלה עברה בגבי:

"האחיה עוד מחר לעת הזאת? -- הבריקה במוחי לפתע המחשבה -- או הישפך דמי הצעיר והתוסס אל האדמה העתיקה הזאת בעוד שניה, או דקה, או שעה...?"

חגורת הכדורים נלחצה לגופי והי עיקה עלי קשות. קסדת הפלדה הכבידה על ראשי... הרגשתי מתק עמום...

שריקה זועמת נשאת בחלל. השרי קה מתגברת והולכת... עוד רגע ור עם הפגז יחריד את הסביבה כולה... במי יפגע הפעם השליח הארוך...?

צפיה מתוחה... גופות נצמדות לקר-קע... האף חורש תלמים באדמה התי-חוחה...

רק לא למות -- משוועים הלבבות הצעירים -- לחיות...! לחיות! -- לח --

התפוצצות. רשפי אש ורסיסי פלדה לוחטים... קרעים-קרעים מתעופפים אבריאדם בחלל... זועה וחרדת מות משתלטת על הכל...

בדמיוני ההוזה רואה אני את שר ההשמד והחלול; בית-המטבחים האי-נושי שלנו מספק לשלחנו דיסתיבשר-אדם בנאמנות ובהקפדה למופת...

הייתי נפסקה לפתע; מתוך קולות הקרב ורעם האש בקעה פקודה מקפי-אתים:

להסתערות -- הצמד -- כדונים! ששים נקישות נשמעו בהצמד הלה-בים הארוכים והחדים אל ראשי הרו-בים. עוד רגע והלהב הארוך ישתולל ויתהפך, ירטש מעים וקרבים ולבבות... עוד רגע וחיתו-האדם יטילו סולית-נעל-מסומרת בפצע שותת דם של גוייה מדוקרת, למען חלץ את הכדון חמו-הדם, למען שחרר את הלהב החוד והי ממורט לקריה עוד אחת... ועוד אחת... ועוד אחת...

מחלקה 4 תחפה על הסתערות מחלקה 5 -- הדהדה שוב הפקודה. לבי נתר לרגע... עוד מעט תבוא הפקודה המכריעה... עוד דקה, ויכרע גורל הקרב כולו...

מחלקה 4 -- אש-ש-ש-ש!

מחלקה 5 -- הס -- ת -- ער!

אני יורה מתוך קדחת-עוית... שוב ושוב מזין אני את הבריח הלוהט; אצבעות עייפות ורוטטות סוחטות את הקת וההדק, וקלע ממת ומאיים נפלט ושורק בזעם ארשם מעל לראשו של מצרי או סודאני עלוב.

שורת אנשים מסתערות לעבר המט-רה כחומה חיה... אש האויב מתג-ברת... זעקות אימה בוקעות עד לב השמים... פצועים והרוגים נופלים אר-צה כזרובים...

לידי רועם המקלע ללא הרף, וממ-טיר על האויב צרורות קצרים ומדו-יקים. הנה הגיעו המסתערים עד לגדר התיל. הבונגלו הונח התפוצץ בקול רעם מחריש אונים. הגדר נפרצה, ושרי-די המסתערים מתפרצים פנימה...

רמונים מתפוצצים ברעם אדיר... רסיסי מתכת וקלעי עופרת מתעופפים בחלל כגשם סמיך; איש אינו מרגיש כבר בסכנה האיומה... רק המכות הבל-תי פוסקות של הקת בכתף הנפוחה מורגשות בלי הרף...

"שמואל המשך אש! מדוע המקלע אינו פועל?! -- צורח מישוהו בקול. רק עתה הבחנתי כי המקלע שלידי נדם. מצעור. שמואל משתדל לתקן את הקלקול אך אינו מצליח... האש שלנו

הגיים טרף קילומטרים בנהמת-קצף... ארבעה אנשים וגיים, ארבעה לבי-בות ומוטור, חלפו ביעף בישובי הדי-רום הפורחים והמשוחררים, והתקדמו לעבר השממה האינסופית והצחיחה של מרחבי הנגב העברי.

הנה מתנשא בגאון מבצר עיראקי סואידאן הידוע לשמצה; הנה הוא רובץ על הגבעה הנשאה כחיה פצו-עה, כמפלצת קדומים שהוכנעה בחרבו של אביר מופלא ואגדי...

גם התל התלול של עיראק-אל-מנשיה הכבושה שוקט על מכונו ככבי-שה תמה, תחת קרניה המחייכות של שמש סתו עליוזה ורבתיזהרה.

הסתכלתי אל התל, ונתעוררו בי זכרונות וחיות, ובעיני רוחי ראיתי חברים שהיו ואינם עוד, ראיתי דם ודמץ ושכול, ראיתי שפלות גוראה והקרבה עצמית עלאית, ראיתי את צלמו הגעלה של האדם בהפכו למפי-לצת טורפת, בתוך ים גועש של דם ואש ותמרות עשן...

ונזכרתי...

היה זה אתמל, ושלשם, ואשתקד...

"פלוגה -- הכון -- להסתערות! ששים לבבות החלו לפעום בקצב שגעוני בהשתפך שלש המלים האיו-מות על פני הגבעות השוממות והצחי-חות, ובהשתברן ברחבי הלילה האפל לאלפי רסיסים ושביריים.

ששים דמויות מקוסדות וחמושות נצמדו לקרקע התחוחה והתכווננו לזנוק מהיר, לריצה מטורפת, למאמץ אחרון, מאמץ עליון ומכריע...

אגרופים נהדקו בזוף על קתות הרובים; רגע ארוך, אינסופי, נתמשך

סוכנים כליים
אחים אברהמוף
תל-אביב. ירושלים. חיפה

הסנה

חברה ארץ-ישראלית לאחריות בע"מ

חברת הביטוח הגדולה בארץ

סכום הביטוח (חיים) - 6,000,000. ל"י

ההכנסה הכללית (1949) - 1,335,000. ל"י

(כולל ביטוח לשעת חירום)

הון וקרנות - 1,270,000. ל"י

המרכז: תל-אביב, רחוב ליליובלום 44

ת. ד. 865   טלסון 4431/2